

Arrest

nr. 302 732 van 5 maart 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 7 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 november 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13 en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DANHIEUX, die loco advocaat T. WIBAULT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 augustus 2019 treedt verzoeker in het huwelijk met mevrouw C.J.J.C., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Verzoeker dient op 4 september 2019 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote. Inzake deze aanvraag wordt op 28 januari 2020 beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Verzoeker dient op 2 maart 2020 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote. Inzake deze aanvraag wordt op 12 augustus 2020 beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Verzoeker dient op 29 november 2022 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 15 mei 2023 wordt andermaal beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Op 17 november 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Tari op 17.11.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [M.]

Voornaam: [M.]

Geboortedatum: [1980]

Geboorteplaats: /

Nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, alias: [K.H.] [1980] Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Tarl op 17.11.2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal uit een bestelwagen.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is getrouwd met een Belgische onderdaan. Namelijk met [J.J.C.C.]. Betrokkene diende op 04.09.2019 een aanvraag tot gezinshereniging met zijn echtgenote die de Belgische nationaliteit heeft. Op 28.01.2020 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 07.02.2020 zonder een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene diende op 29.11.2022 een aanvraag tot gezinshereniging met zijn echtgenote die de Belgische nationaliteit heeft. Op 15.05.2022 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 28.06.2023 zonder een bevel om het grondgebied te verlaten. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Algerije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien het feit dat de echtgenote van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2013 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene probeerde pas zijn verblijf te regulariseren vanaf juli 2015.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: [M.M.] [1980] Algerije en [M.M.] [1980] Algerije.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Tari op 17.11.2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal uit een bestelwagen.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Het inreisverbod luidt verder als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Tari op 17.11.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [M.]

Voornaam: [M.]

Geboortedatum: [1980]

Geboorteplaats: /

Nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, alias: [K.H.] [1980] Algerije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 17.11.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan:*

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Tarl op 17.11.2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal uit een bestelwagen.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene is getrouwd met een Belgische onderdaan. Namelijk met [J.J.C.C.]. Betrokkene diende op 04.09.2019 een aanvraag tot gezinshereniging met zijn echtgenote die de Belgische nationaliteit heeft. Op 28.01.2020 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 07.02.2020 zonder een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene diende op 29.11.2022 een aanvraag tot gezinshereniging met zijn echtgenote die de Belgische nationaliteit heeft. Op 15.05.2022 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 28.06.2023 zonder een bevel om het grondgebied te verlaten. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Algerije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien het feit dat de echtgenote van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg supérieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het EU-Handvest), van de rechten van verdediging, het recht op toegang tot het dossier en het beginsel van procedurele gelijkheid als beginselen van Unierecht en van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"Verzoeker bevindt zich in de onmogelijkheid om een beroep tegen de bestreden beslissing op een nuttige wijze te kunnen indienen.

Het is praktisch onmogelijk om een snelle toegang te krijgen tot het administratief dossier. Elke aanvraag tot toegang tot administratieve documenten op basis van artikel 5 van de Wet van 11.4.1994 betreffende de openbaarheid van bestuur wordt slechts beantwoord binnen een termijn van 30 dagen. Het is dus onmogelijk het dossier te raadplegen voor de indiening van het beroep.

Het recht van verdediging en de toegang tot het administratief dossier vormen beginselen van EU-recht die deel uitmaken van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte:

"32. Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest (zie in die zin arrest van 18 juli 2013, Commissie e.a./Kadi, C 584/10 P, C 593/10 P en C 595/10 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 98 en 99 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Ook is het zo dat deze rechten moeten worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie in die zin arrest van 22 november 2012, M., C 277/11, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 86 en aldaar aangehaalde rechtspraak)."2 (nadruk toegevoegd)

De DVZ is verplicht om het dossier over te maken bij de eerste aanvraag tot toegang tot het administratief dossier en dit binnen een nuttig termijn. Het gebrek aan communicatie van het administratief dossier is onherstelbaar:

"Die schending wordt in een dergelijk geval niet reeds gedekt door het enkele feit dat de toegang tijdens de gerechtelijke procedure mogelijk is geworden (arrest Limburgse Vinyl Maatschappij e.a./Commissie, reeds aangehaald, punt 318). Daar het onderzoek door het Gerecht beperkt is tot een rechterlijke toetsing van de aangevoerde middelen, heeft het niet tot doel noch tot gevolg dat het in de plaats komt van een volledig onderzoek van de zaak in het kader van een administratieve procedure. De onderneming die beroep tegen een beschikking van de Commissie heeft ingesteld, wordt door de verlate kennisneming van bepaalde stukken van het dossier bovendien niet teruggebracht in de positie waarin zij zou zijn geweest, wanneer zij zich vóór de indiening van haar schriftelijke en mondelinge opmerkingen bij die instelling op die stukken had kunnen baseren (zie arrest Aalborg Portland e.a./Commissie, reeds aangehaald, punt 103 en aldaar aangehaalde rechtspraak)."3 (eigen onderlijning)

Verzoeker is gehouden tot een beroepstermijn van 30 dagen. Door de slechts gedeeltelijke en dus gebrekkige kennis die verzoeker van het dossier heeft, is hij niet in staat het onderhavige beroep terdege voor te bereiden. Het beginsel van procedurele gelijkheid van de partijen is onmiskenbaar geschonden.

Bij de beoordeling van het actuele gevaar van verzoeker voor de openbare orde verwijst de verwerende partij in bestreden beslissing naar "het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Tari op 17.11.2023." Daaruit zou blijken dat de heer [M.] werd aangehouden omwille van "feiten van diefstal uit een bestelwagen." De bestreden beslissing kent vervolgens een "bedrieglijk karakter" toe aan deze vermeende feiten, waaruit volgens de verwerende partij kan worden afgeleid "dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Verzoeker erkent zich niet in deze beschrijving en ontkent formeel goederen gestolen te hebben.

Zonder toegang tot het administratief dossier is het onmogelijk voor verzoeker en zijn advocaat om de inhoud van de bestreden beslissing te betwisten.

Teneinde verzoekers rechten van verdediging te waarborgen, moet de bestreden beslissing vernietigd worden."

2.2. Voorafgaand merkt de Raad op dat verzoeker nalaat concreet te verduidelijken waarom het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn genomen met miskenning van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.3. Verzoeker betoogt dat hij in de onmogelijkheid wordt geplaatst om op nuttige wijze een beroep in te stellen tegen de bestreden beslissing(en), doordat het praktisch onmogelijk is om binnen de beroepstermijn toegang te krijgen tot zijn administratief dossier. Hij vervolgt dat hij zich niet herkent in de beschrijving inzake het gevaar voor de openbare orde in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, ontkent dat hij goederen zou hebben gestolen en stelt dat het, zonder toegang tot het administratief dossier, onmogelijk is om de inhoud van dit bevel te betwisten.

Een schending van de wapengelijkheid of van de rechten van verdediging blijkt in de voorliggende situatie echter niet. Hiervoor volstaat het loutere gegeven niet dat verzoeker bij het indienen van zijn beroep nog geen inzage had gekregen in het administratief dossier. In casu heeft verzoeker op voldoende wijze kennis kunnen nemen van de motieven in rechte en in feite die ten grondslag liggen aan het bestreden bevel, waardoor hij op nuttige wijze en met voldoende kennis van zaken zijn rechts-middelen tegen de eerste bestreden beslissing heeft kunnen aanwenden. Verzoeker kan geenszins overtuigen dat hij pas door kennis te nemen van het administratief dossier de opportuniteit van het indienen van een beroep kon beoordelen en op nuttige wijze zijn beroepsrecht kon aanwenden. Verzoeker toont niet aan dat de huidige beroepsprocedure niet doeltreffend is of hem geen daadwerkelijk rechtsmiddel kan bieden. Hij geeft trouwens evenmin aan dat hij een verzoek tot inzage in het administratief dossier heeft ingediend en dat hieraan binnen de beroepstermijn geen gevolg werd gegeven. Hij is niet ernstig waar hij stelt dat hij in de onmogelijkheid was om met kennis van het administratief dossier zijn beroep in te stellen, als hij zelfs niet de moeite nam om inzage te vragen in dit dossier. In dit verband moet trouwens nog worden vastgesteld dat verzoeker het niet eens nodig vond om het einde van zijn beroepstermijn af te wachten voor het instellen van het beroep. Hiermee geeft hij dus eerder aan dat hij het zelf blijkbaar ook niet nuttig of nodig vond om een eventuele inzage in het administratief dossier af te wachten. In zoverre hij verder concreet aangeeft dat hij tijdens de beroepstermijn geen toegang had tot de stukken inzake de redenen van openbare orde, wordt nog opgemerkt dat hij op 17 november 2023 werd tegengehouden bij een politiecontrole en later van zijn vrijheid werd beroofd door een onderzoeksrechter. Het bevel tot aanhouding van 18 november 2023 bevindt zich in het dossier en bevat alle redenen om verzoeker, als in verdenking gestelde, aan te houden, waarbij ook wordt ingegaan op de feiten van openbare orde waarvan verzoeker wordt verdacht. Dit bevel tot aanhouding werd verzoeker op 18 november 2023 ook betekend. Verzoeker kan dan ook niet dienstig stellen dat hij bij het opstellen van zijn verzoekschrift geen of onvoldoende kennis had van de redenen van openbare orde die worden genoemd in de eerste bestreden beslissing en om deze reden in de onmogelijkheid was zich hiertegen inhoudelijk te verdedigen.

Daarnaast wijst de Raad er in elk geval ook op dat het administratief dossier van verzoeker ter inzage lag op de Raad voorafgaand aan de terechtzitting, zodat hij of zijn advocaat het konden raadplegen. Ter vrijwaring van de rechten van verdediging als algemeen rechtsbeginsel en het tegensprekelijk karakter van de debatten, kan verzoeker wel degelijk voor de rechter grieven aanbrengen die betrekking hebben op elementen waarvan pas kennis kon worden genomen door inzage in het administratief dossier en die eerder niet gekend waren. Het voordeel van de rechten van verdediging is niet onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep (RvS 17 juni 2020, nr. 247.821). Verzoeker geeft op de terechtzitting niet aan dat hij nog bijkomende argumenten heeft die hij pas kon ontwikkelen na inzage van het administratief dossier.

2.4. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.5. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het EU-Handvest en van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

“Eerste middel

Waar een gevaar voor de openbare orde word ingeroepen, moet er dus sprake zijn van een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde. Er moet een individueel onderzoek worden gevoerd. Waarbij men naar behoren rekening houdt met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar

dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde. De eisen van de openbare orde moeten restrictief worden opgevat.

Bovendien moet het evenredigheidsbeginsel te allen tijde worden geëerbiedigd.

Verzoeker wijst op het arrest Z. Zh. Van het Hof van Justitie:

“48 Daaruit volgt dat de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, maar dat die eisen in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren, restrictief moeten worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 32 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

49 Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).

50 Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115.

(...)

54 Gelet op het voorgaande dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 in die zin moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk volgens welke een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander wordt geacht een gevaar voor de openbare orde te vormen in de zin van die bepaling, louter omdat hij wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld.”5 (eigen nadruk)

Het gevaar voor de openbare orde steunt op “feiten van diefstal uit een bestelwagen,” waar de verwerende partij een “bedrieglijk karakter” aan toekent.

Verzoeker meent dat niet voldaan is aan de vereiste van een daadwerkelijk gevaar voor de openbare orde. Dat blijkt uit de speculatieve omschrijving van dat gevaar in de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt namelijk “dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.” (eigen nadruk) Volgens de bestreden beslissing is het gevaar voor de openbare orde dus hypothetisch, niet daadwerkelijk.

Hoe dan ook kan geen daadwerkelijk en actueel gevaar worden afgeleid uit de feiten waar de bestreden beslissing op doelt.

Op 17.11.2023 werd verzoeker onderworpen aan een politiecontrole. Omdat verzoeker, net zoals de tweede inzittende, geen geldig identiteitsbewijs of geldige verblijfstitel kon voorleggen werd hun voertuig gecontroleerd. Er werden bouwmaterialen aangetroffen in de bestelwagen die vermoedelijk gestolen waren, waarop beide heren gearresteerd werden.

Er kan dus hoogstens sprake zijn van diefstal van bouwmaterialen. Er is geen sprake van geweld of agressie. Daar maakt de bestreden beslissing ook geen gewag van.

Het gaat bovendien om een alleenstaand feit. Verzoeker is voordien nog nooit in contact gekomen met justitie.

De bestreden beslissing stelt verder dat verzoeker “geen enkele vorm van respect heeft voor [de] wetten en regels.” Het betreft een vage bewering die geenszins wordt gestaafd.

Er is niet voldaan aan de vereiste van een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde. Op zijn minst is de motiveringsplicht geschonden.

Tweede middel

De verwerende partij wijst in de bestreden beslissing op het feit dat twee aanvragen tot gezins-hereniging werden geweigerd, telkens zonder BGV, en stelt vervolgens: "We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Algerije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt."

Die gevolgtrekking is bijzonder. Verzoeker benadrukt dat de weigeringsbeslissingen telkens genomen werden omdat verzoekers echtgenote niet voldeed aan de vereiste van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Deze beslissingen zijn dus louter gesteund op een formeel criterium en doen niets af aan de band tussen verzoeker en zijn echtgenote.

De heer [M.] verblijft sinds 2013 in België. Hij heeft sinds 10 jaar een relatie met mevrouw [J.J.C.C.] en woont intussen 10 jaar met haar samen. Sinds 2019 zijn ze getrouwd.

In tegenstelling tot wat verweerder lijkt te beweren zijn verzoekers rechten onder artikel 8 EVRM in het geding. Er is sprake van een inmenging in verzoekers rechten onder artikel 8 EVRM.

Artikel 8.2 EVRM bepaalt: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Er moet in casu dus een afweging worden gemaakt tussen verzoekers rechten onder artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de EU enerzijds en het belang van de nationale veiligheid of de openbare veiligheid anderzijds. Daarbij moeten alle relevante elementen in rekening worden gebracht:

- De heer [M.] is getrouwd met een Belgische vrouw.*
- Verzoeker woont sinds 10 jaar samen met zijn echtgenote in België.*
- Verzoeker heeft een sociaal leven uitgebouwd in België.*
- Toen verzoeker een oranje kaart had heeft hij gewerkt voor post NL.*
- De feiten waarvoor verzoeker in verdenking is gesteld doen geen afbreuk aan de openbare orde. Er is hoogstens sprake van diefstal van bouw materiaal zonder geweld. Verzoeker ontkent de goederen gestolen te hebben.*
- Verzoeker kwam nooit eerder in aanraking met justitie.*

De bestreden beslissing verantwoordt de inmenging in verzoekers rechten onder artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de EU niet.

De verwerende partij past geen in concreto proportionaliteitstoets toe. Er wordt geen in concreto afweging gemaakt tussen de verzoekers rechten onder artikel 8 EVRM en het belang van de openbare orde. De bestreden beslissing stelt slechts:

"(...) het feit dat verzoekers echtgenote in België verblijft kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM."

En:

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM." (sic)

De verwerende partij heeft geen correcte afweging gemaakt tussen verzoekers rechten onder artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de EU enerzijds en de openbare orde anderzijds.

Het EHRM heeft een aantal criteria ontwikkeld om een dergelijke proportionaliteitstoetsing te voeren. Uit het arrest Boutlif :

"48. (...) la Cour prendra en compte la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant, la durée de son séjour dans le pays d'où il va être expulsé, la période qui s'est écoulée depuis la perpétration de l'infraction ainsi que la conduite de l'intéressé durant cette période, la nationalité des diverses personnes concernées, la situation familiale du requérant, par exemple la durée de son mariage, et d'autres éléments dénotant le caractère effectif de la vie familiale d'un couple, le point de savoir si le conjoint était au courant de l'infraction au début de la relation familiale, la naissance d'enfants légitimes et, le cas échéant, leur âge. En outre, la Cour examinera tout autant la gravité des difficultés que risque de connaître le conjoint dans le pays d'origine de son époux ou épouse, bien que le simple fait qu'une personne risque de se heurter à des difficultés en accompagnant son conjoint ne saurait en soi exclure une expulsion."

*Alhoewel de relatie tot stand is gekomen toen verzoeker illegaal in België verbleef, duurt zij nu al 10 jaar op Belgisch grondgebied, hetgeen nu onvermijdelijk een stabiel gezinsleven vormt dat de bescherming van artikel 8 EVRM verdient.
Er is geen behoorlijke proportionaliteitstoets toegepast.”*

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. In de motivering inzake de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend, wordt verder verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Er wordt toegelicht dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een risico op onderduiken en dat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde. Daarnaast blijkt uit de motivering van het bestreden bevel dat rekening werd gehouden met de door verzoeker afgelegde verklaringen en met de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Op lezing van het verzoekschrift blijkt ook net dat verzoeker de motieven van het bestreden bevel kent en hij hiertegen een inhoudelijke kritiek ontwikkelt.

In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet aange-toond.

2.7. Het bestreden bevel vindt zijn rechtsgrondslag in artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
[...]*

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”.

Verzoeker wordt in de eerste plaats bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, omdat hij tijdens zijn verblijf in België niet in het bezit bleek te zijn van een geldig paspoort en evenmin van een geldig visum of geldige verblijfstitel. Hij betwist dit motief niet en toont aldus geenszins aan dat hem onterecht bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Nu één van de situaties vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, acht de Raad het verder niet langer nodig in te gaan op de kritiek die verzoeker naar voor brengt op het motief dat hem eveneens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name omdat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. De eventuele gegrondeheid van deze kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

Ook wat de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek betreft, steunt deze op een dubbele rechtsgrondslag, met name artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de eerste plaats wordt verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven omdat er in zijn hoofde sprake is van een risico op onderduiken. Ook dit motief wordt door verzoeker niet betwist. Dit motief volstaat op zichzelf genomen reeds om de genomen beslissing te onderbouwen. Ook hier is het dus niet nodig nog in te gaan op de – bijkomende – motivering dat verzoeker evenmin een termijn krijgt voor vrijwillig vertrek omdat hij een bedreiging is voor de openbare orde, of de kritiek hierop van verzoeker.

2.8. Verzoeker betoogt verder dat artikel 8 van het EVRM verhinderde dat hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Een verder onderzoek in het licht van dit verdragsartikel dringt zich dus op. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt ook dat enkel een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven voor zover *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* zich hiertegen niet verzetten.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt dus in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij sedert 2013 in België verblijft, reeds tien jaar een relatie heeft met een Belgische vrouw en in 2019 met haar is getrouwd.

In het bestreden bevel wordt inzake artikel 8 van het EVRM het volgende overwogen:

“Betrokkene is getrouwd met een Belgische onderdaan. Namelijk met [J.J.C.C.]. Betrokkene diende op 04.09.2019 een aanvraag tot gezinshereniging met zijn echtgenote die de Belgische nationaliteit heeft. Op 28.01.2020 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 07.02.2020 zonder een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene diende op 29.11.2022 een aanvraag tot gezinshereniging met zijn echtgenote die de Belgische nationaliteit heeft. Op 15.05.2022 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 28.06.2023 zonder een bevel om het grondgebied te verlaten. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Algerije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien het feit dat de echtgenote van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen

van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.”

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert aldus dat verweerder rekening heeft gehouden met de ingeroepen gezinsrelatie en met het huwelijk van verzoeker met een Belgische onderdaan.

Op lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat het ingeroepen gezinsleven met de Belgische echtgenote als dusdanig niet wordt betwist en wel degelijk werd overgegaan tot een belangenafweging. In het voorliggende geval focust de Raad zijn onderzoek op de vraag of er, gelet op het ingeroepen gezinsleven, sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en of in dit verband een zorgvuldige en redelijke belangenafweging is doorgevoerd.

De situatie van verzoeker is deze van een vreemdeling die zich heden in onregelmatig verblijf in België bevindt. Hij betwist dit niet. Het betreft dan ook de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt, zodat de bestreden beslissingen op zich geen inmenging in enig gezinsleven vormen en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn middel. Om deze reden blijkt ook niet dat verzoeker dienstig kan verwijzen naar de arresten Boultif en Üner van het EHRM, en de hierin vervatte criteria, die handelen over de situatie van (de uitzetting van) gevestigde vreemdelingen, en niet van personen die – zoals verzoeker – nooit tot een verblijf in het gastland werden toegelaten.

Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische Staat om het recht op familie- en gezinsleven hier te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoog-kamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, uri e.a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemeen belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Uit de motivering van het bestreden bevel blijkt dat het ingeroepen gezinsleven in België in rekening is gebracht en dat in dit verband een belangenafweging heeft plaatsgevonden. Er is rekening gehouden met het huwelijk van verzoeker. Verweerder wijst er echter op dat verzoeker reeds tweemaal gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote werd geweigerd en dat hij nu wordt geacht een gevaar te kunnen vormen voor de openbare orde. Hij is dan ook van mening dat het gegeven dat verzoekers echtgenote in België verblijft en verzoeker nu wordt bevolen om het grondgebied te verlaten geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt, daar de algemene belangen van de samenleving in casu superieur zijn aan de privébelangen die verzoeker kan doen gelden.

In de voorliggende situatie moet worden vastgesteld dat verzoekers verblijf in België steeds precair was. Op geen enkel ogenblik werd hij toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in dit land. Zoals ook werd gesteld in de bestreden beslissingen, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers aanvragen tot gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote telkens werden geweigerd, omdat niet is voldaan aan de hiervoor gestelde voorwaarden. In deze situatie dienden verzoeker en zijn Belgische echtgenote er zich steeds van bewust te zijn geweest dat de uitbouw en voortzetting van het gezinsleven op het Belgische grondgebied eveneens een precair karakter kende. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Het komt verzoeker toe concrete elementen naar voor te brengen die dergelijke uitzonderlijke omstandigheden kunnen aantonen.

De Raad wijst er eveneens op dat een toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Ter zake kan ook worden verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof met nr. 123/2013 van 26 september 2013, waarin het volgende werd overwogen: *“B.7.2. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin.”*

Door enkel opnieuw op zeer algemene wijze te verwijzen naar zijn huwelijk en zijn precair verblijf in België van meer dan tien jaar, toont verzoeker geenszins aan dat er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven. Hij toont trouwens ook geenszins aan dat het gezinsleven enkel in België redelijkerwijze mogelijk is en er concrete hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven, tijdelijk dan wel voor langere duur, elders, zoals in verzoekers land van herkomst, wordt beleefd. Verzoeker brengt hieromtrent geen enkele element bij. Ook kunnen tijdens eventuele tijdelijke periodes

van scheiding van de echtgenote contacten worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en via bezoeken van de Belgische echtgenote aan verzoeker. Het tegendeel wordt alvast niet aangetoond.

Voorgaande vaststellingen volstaan reeds opdat kan worden besloten dat in geen geval blijkt dat het bestreden bevel in strijd is met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker (en zijn Belgische echtgenote) enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het vrijwaren van de openbare orde anderzijds, wordt niet aangetoond. Enkel ten overvloede gaat de Raad nog verder in op het betoog van verzoeker aan de hand waarvan hij betwist dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde en waarbij hij meer bepaald stelt te ontkennen dat hij de goederen heeft gestolen, dat hij nooit eerder in aanraking kwam met justitie en dat er hoogstens sprake kan zijn van diefstal van bouw materiaal zonder geweld.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoeker werd aangehouden voor feiten van diefstal uit een bestelwagen. Het administratief dossier bevat het politieverlag van 17 november 2023 waarin het volgende werd opgenomen inzake *“een (gerechtelijk) feit betreffende de betrokkene”*: *“Diefstal heterdaad: Op 17/11/2023 omstreeks 04:30 uur begeeft een onbekende manspersoon zich naar de woning te [...]. De manspersoon forceert de toegangspoort naar de oprit en begeeft zich naar een bestelwagen. Dit voertuig is niet slotvast. De onbekende manspersoon opent de deur aan de achterzijde van het voertuig en haalt verschillende werkkoffers uit het voertuig. De manspersoon brengt de werkkoffers naar de poort en begeeft zich met de werkkoffers naar de woning met huisnummer 20. Hier plaatst de manspersoon de goederen aan de straatkant. De manspersoon herhaalt dit steeds tot de volledige bestelwagen leeggehaald is. Nadien komt er een voertuig naar de goederen gereden. De bestuurder [verzoeker] en de andere persoon plaatsen samen de gestolen goederen in hun voertuig. Bij de fouille treffen wij enkele bankkaarten en een identiteitskaart aan. Deze bankkaarten en identiteitskaart werden gestolen bij een eerdere diefstal in voertuig.”*

Verweerder kon dienstig verwijzen naar deze feiten waarvan verzoeker wordt verdacht. Het loutere gegeven dat er bij deze feiten geen sprake is van geweld, betekent nog niet dat deze feiten de openbare orde niet schaden of hieruit geen gedrag blijkt dat een gevaar kan vormen voor de openbare orde. Dat zou impliceren dat diefstallen zonder geweld geen invloed hebben op het maatschappelijk veiligheidsgevoel of in zekere zin kunnen worden getolereerd, quod non. De Raad benadrukt nog dat het vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Gelet op de concrete vaststellingen in voormeld politieverlag en in het bevel tot aanhouding dat eveneens is opgenomen in het administratief dossier acht de Raad het niet kennelijk onredelijk waar verweerder heeft geoordeeld dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Gelet op dit gegeven blijkt des te meer geen disproportionaliteit tussen verzoekers gezinsbelangen en het algemene belang.

Verzoeker toont daarnaast niet concreet aan dat hij, los van de ingeroepen gezinsband, duurzame sociale, economische of culturele banden met België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Al zeker doet hij niet blijken van de zeer uitzonderlijke omstandigheden die zijn vereist om in de voorliggende situatie, waarin verzoekers verblijf in België steeds precair was, een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven te kunnen vaststellen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.9. Aangezien artikel 7 van het EU-Handvest rechten bevat die overeenstemmen met de rechten die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en aan artikel 7 van het EU-Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het EU-Handvest niet worden aangenomen.

2.10. In het verlengde van voorgaande bespreking toont verzoeker evenmin een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zoals werd vastgesteld, blijkt uit het bestreden bevel dat rekening werd gehouden met verzoekers gezinsleven in België. Verder heeft verweerder vastgesteld dat verzoeker verklaart geen minderjarige kinderen te hebben en hij ook geen medische problemen kent. Verzoeker betwist dit niet, zodat niet blijkt dat dit verder in rekening diende te worden gebracht.

2.11. Gelet op de voorgaande bespreking kan evenmin een schending van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld die aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.12. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod.

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 47 van EU-Handvest, van de rechten van verdediging, het recht op toegang tot het dossier en het beginsel van procedurele gelijkheid als beginselen van Unierecht en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt *“mutatis mutandis [te verwijzen] naar het eerste middel met betrekking tot de eerste beslissing”*.

3.2. Daar verzoeker volledig verwijst naar zijn uiteenzetting van het eerste middel ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, kan de Raad zelf ook volstaan met te verwijzen naar de bespreking hiervan in punt 2.3. van dit arrest.

3.3. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het EU-Handvest en van de artikelen 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“Verzoeker verwijst mutatis mutandis naar het tweede middel met betrekking tot de eerste beslissing. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de specifieke omstandigheden van verzoeker. In het kader van een proportionaliteitstoest onder artikel 8 EVRM, vormt het bestaan van een inreisverbod een verergering van de inmenging binnen de familiale leven van verzoeker.

Verzoekers rechten onder artikel 8 EVRM worden disproportioneel geschonden. De bestreden beslissing impliceert immers dat verzoeker voor drie jaar van zijn echtgenote gescheiden zou worden.

Elk eventueel volgend verzoek tot gezinshereniging zou ingevolge de tweede bestreden beslissing onontvankelijk zijn, wat de vernietiging en schorsing van de tweede bestreden beslissing des te meer verantwoord.”

3.5. In de motivering van het bestreden inreisverbod wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat voor het vrijwillig vertrek aan verzoeker geen enkele termijn werd toegestaan. Er wordt verder toegelicht dat verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar wordt opgelegd, gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Er wordt op gewezen dat verzoeker werd aangehouden omwille van een diefstal uit een bestelwagen. Verweerder wijst op het bedrieglijk karakter van de feiten en stelt dat hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hij gaat verder in op verzoekers gezinsleven met zijn Belgische echtgenote, maar stelt vast dat een inreisverbod voor drie jaar geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden inreisverbod is opgelegd, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In deze gegeven omstandigheden wordt een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

3.6. De relevante bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luiden verder als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
[...]"

Verzoeker krijgt een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit omdat hem in het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee dit inreis-verbod gepaard gaat geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoeker betwist dit motief niet.

Er dient verder te worden vastgesteld dat het bestreden inreisverbod een afzonderlijke motivering bevat waarom werd geopteerd voor een duurtijd van drie jaar. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, heeft verweerder de duur van het inreisverbod bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerken en geeft hij er in zijn motivering blijk van een evenredigheidstoetsing te hebben doorgevoerd. De Raad wijst erop dat verweerder in beide bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoeker, waarbij respectievelijk wordt verwezen naar de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, voor wat betreft het bevel, en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, voor wat betreft het inreisverbod.

3.7. In zoverre verzoeker kritiek uit op het gegeven dat verweerder van oordeel is dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, wijst de Raad erop dat het inreisverbod niet is opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Wel steunt het inreisverbod op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De vaststellingen dat verzoeker recent werd aangehouden voor de vermelde feiten en dat hij door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden, worden wel meegenomen in het vaststellen van een duur van drie jaar voor het inreisverbod.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreis-verbod te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. In dit verband wordt in de parlementaire voorbereiding benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl. St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Verzoeker betwist niet dat hij op 17 november 2023 werd aangehouden door de politie voor de in de bestreden beslissingen opgesomde strafrechtelijke feiten. Daar dit wel degelijk een omstandigheid is die eigen is aan verzoekers geval, komt het niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk over dat verweerder hiermee rekening houdt. Evenmin toont verzoeker aan dat het kennelijk onredelijk was van verweerder om op basis van de in dit verband actueel gekend zijnde feiten te oordelen dat hij door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde *“te kunnen schaden”*. Verzoeker kan niet overtuigen dat verweerder in dit verband ook een actuele én (voldoende) ernstige bedreiging voor de openbare orde diende aan te tonen. Het bestreden inreisverbod wordt immers, zo wordt herhaald, niet opgelegd omdat hij een ernstige (en actuele) bedreiging vormt voor de openbare orde, maar er wordt enkel verwezen naar het politieverlag en de hierin vervatte feitelijke elementen om te stellen dat een inreisverbod van drie jaar, mede gelet op de handhaving van de openbare orde, proportioneel is. Nog dient te worden herhaald dat het vermoeden van onschuld niet verhindert dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

3.8. De Raad stelt vervolgens vast dat verweerder bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan ook artikel 8 van het EVRM mee in overweging heeft genomen. Verzoeker blijft volhouden dat geen rekening werd gehouden met de elementen van zijn gezinsleven, maar uit voorgaande bespreking blijkt het tegendeel. Verweerder heeft wel degelijk rekening gehouden met de hem ter zake gekend zijnde gegevens, maar geoordeeld dat verzoekers privé- en gezinsbelangen niet zwaarder doorwegen dan de algemene belangen van de maatschappij, waarbij uitdrukkelijk wordt verwezen naar de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Verzoeker haalt deze beoordeling niet onderuit. De Raad verwijst hierbij ook naar de bespreking in punt 2.8. van dit arrest.

Verzoeker betoogt nog dat de tweede bestreden beslissing impliceert dat hij voor drie jaar van zijn echtgenote zou worden gescheiden. Het bestreden inreisverbod zelf houdt echter enkel in dat verzoeker drie jaar lang niet zal worden toegelaten op het Belgische grondgebied. Het staat verzoeker en zijn echtgenote vrij om hun gezinsleven zelf te regelen en dit mogelijk in het land van herkomst van verzoeker

verder te zetten. Verzoeker toont geenszins aan dat er concrete hinderpalen bestaan die verhinderen dat het gezinsleven ergens anders dan België kan worden beleefd. Hij brengt hieromtrent geen enkel element bij. De Raad herhaalt dat tijdens eventuele tijdelijke periodes van scheiding van de echtgenote contacten kunnen worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en via bezoeken van de Belgische echtgenote aan verzoeker. Het tegendeel wordt alvast ook niet aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat een mogelijke volgende aanvraag tot gezinshereniging door het opleggen van het inreisverbod “onontvankelijk” zou zijn en dat de vernietiging van het inreisverbod daarom “des te meer verantwoord” is, wijst de Raad erop dat het gegeven dat het inreisverbod bepaalde rechtsgevolgen met zich meebrengt en een eventuele impact kan hebben op toekomstige procedures nu eenmaal eigen is aan deze beslissing. Uit voorgaande blijkt dat verweerder een inreisverbod voor drie jaar kon opleggen, omwille van verzoekers persoonlijke gedragingen en de persoonlijke omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval. Verweerder wees er hierbij onder meer op dat reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor de gezinshereniging in België met zijn Belgische echtgenote en verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat dit actueel alsnog anders zou liggen. Het loutere gegeven dat het bestreden inreisverbod mogelijk negatieve gevolgen kan hebben voor verzoeker en voor eventuele toekomstige procedures, kan nog niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. Verzoeker toont overigens niet concreet aan dat een mogelijke nieuwe gezinsherenigingsaanvraag niet zal worden behandeld omwille van dit inreisverbod.

3.9. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet concreet aannemelijk dat, bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan, enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht. Hij maakt evenmin aannemelijk dat er geen evenredigheidstoets heeft plaatsgevonden bij het opleggen van het bestreden inreisverbod.

3.10. Gelet op wat voorafgaat, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het EU-Handvest of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

3.11. Verzoeker heeft in de hoofding van zijn tweede middel eveneens de schending aangevoerd van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, maar hij laat na deze concreet uit te werken. Deze wetbepalingen handelen trouwens over verwijderingsbeslissingen en niet over inreisverboden. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

3.12. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

T. LEYSEN,

De griffier,

T. LEYSEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier

De voorzitter,

I. CORNELIS